

EEN ONDERZOEK.

UGUSTUS 1916 passeerde ik in Nijmegen de woning van een vogelkoopman, waar in een van de typische hoeken van de stad een blindgemaakte vink aan den gevel hing. Het feit stelden we met ons drieën van waarnemers vast en als ik voorzichtigheidshalve me in mijn oordeel nog eenigszins reserveerde, dan was dat alleen, omdat de kooi boven de deur hing en dus iet of wat hoog, hoewel anderzijds het verschil tusschen het glinsterend vogeloog en een blauwgrijs toegevalen ooglid gemakkelijk genoeg te constateeren was. Ik ging dus naar de Commissaris van Politie en kreeg verlof den volgenden dag de zaak afdoend te onderzoeken, zoo noodig de vogel en wat er eventueel verder strafbaars te vinden zou zijn in beslag te doen nemen en naar bevind van zaken op te treden. De medewerking was royaal.

We kwamen den volgenden dag aan de bedoelde woning. De vink hing niet buiten. We gingen binnen en vroegen de vogels te zien en of er ook binnenshuis blindgemaakte vinken waren? »Wel nee, heeren, wie doet dat tegenwoordig nog, dat is al lang verboden, volgens de nieuwe wet«. — Moeder de vrouw verdween. — We begonnen onze tocht door de kleine woning. Hier en daar hing een vogel, die wipte van het stokje op het randje en van het randje op het stokje, vice versa, en beneden in de kelder waren veel vogels, maar de bewuste vink was er niet. Het geval was vreemd, het uitpluizen van alle hier aanwezige mogelijkheden laat ik gaarne aan den lezer over. Te vergeefs dus.

En toch zal deze tocht zijn vruchten moeten afwerpen te zijner tijd. Alvorens ik nu mijn verhaal vervolg, moet ik eerst de lezers die wars zijn van »sementelicheit« — hetgeen naar mijn weten in de meeste gevallen de term is waarmee eigen of anderer ruwheid op de minst onschadelijke wijze in bescherming kan worden genomen, — verzoeken dit verslagje op afdoende wijze ter zijde te leggen, want ik wil werkelijk uw gevoel opzettelijk zoodanig kwetsen, dat daarvan medertijd een daad kan worden verwacht. Ik zal kort zijn, in één zinnetje: In de ellendige kelder — zoo donker, dat je de vogels in het kelderraam moest zetten om ze voldoende duidelijk te onderscheiden, zaten opgesloten in kooitjes, waarin ze zich ternauwernood konden keeren, welke kooitjes met mannetje naast mannetje waren opgepropt *in een aan alle zijden gesloten* langwerpige houten kist, een groot aantal kinderen van licht en ruimte: groenling, kneutje, sijsje, vink, puttertje te wachten op.... raad eens.... *op het voorjaar*. Maandenlang geen beweging, fijn in 't donker en goed op zaad, zie je, dat geeft pas zingen!! Het feit zal worden verdedigd. 't Is niet noodig, want ik kan het zelf wel: ik heb 't al zoo vaak gehoord, veelal dwaling: 1°. er zijn te veel mannetjes; 2°. 't zijn maar doortrekkers; 3°. wegvangen van een deel is voor de overige zeer nuttig, er komen licht te veel; de mensch, heer der schepping, moet zoo'n beetje regelen weet je, anders loopt het verkeerd; 4°. hoofdzaak: de materiele voordeelen, enz. enz.

Met dat al: onze volksvertegenwoordiging heeft het lijsterstrikken verboden, dat beteekent, dat volgens haar de materiele voordeelen — hoe belangrijk ook — niet opwegen tegen de moreele verlaging. Ik vraag nu, of het dooden in een strik erger is dan een maandelange marteling tot zingen en of de materiele voordeelen dit kunnen excuseeren. In Nijmegen wonen 12 vogelvangsters die daarvoor jaarlijks aan acten betalen 12 keer f 10,75 + 25 cent zegel is f 132. De gevangen vogels gaan hoofdzakelijk naar Duitschland; Amsterdam en Rotterdam betalen niet goed. Hoeveel vogels moeten worden gevangen om hierop geen verlies te lijden? Reken één vogel op 30 cent dan krijgen we 440 stuks, maar sommige kosten maar 2½ cent. Dat geeft....

Ik weet het niet, ook niet hoeveel vogelvangsters er in ons geheele land zijn, ook niet hoe groot de verhouding wel is van de vangst tot het totaal. Maar dit alles doet er ook niet toe. Ik weet wel, dat deze onmenselijke methoden zullen eindigen, als iedereen ze kent. Wanneer zal 't zijn?

G. WOLDA.